

nový
sposob

LÁSKA BOLÍ

Saša Nový

LÁSKA BOLÍ

1. VĚZEŇSKÁ BRÁNA

Ozval se bzučák a Petr vstoupil. To prostředí ho děsilo. Už po cestě byl nervózní, ale tady se doslova bál. V jednu chvíli ho napadlo, že už odsud nikdy nevyjde a místo návštěvníka se z něj stane vězeň.

„Vaši občanku,“ vyzval ho muž v uniformě Vězeňská stráž, za matným sklem. „A navštívenku,“ dodal ten kdosi.

Petr sáhl do kapsy a nervózně vyndal, co po něm chtěli. Dlouho se nic nedělo. Bylo štěstí, že v chodbě bylo chladno, jinak by se Petr začal potit. Byl nervózní a nevěděl, co má dělat.

Sám sice sloužil dvanáct let u policie, ale to už byla minulost. Ve věznici, a to ještě jenom na vazbě, byl za celou svou kariéru jen dvakrát. Ale nikdy ne, jako návštěvník za odsouzeným. Navíc od dob, kdy sloužil a dnešní návštěvou uplynulo už patnáct let. Od té doby se mnoho změnilo.

„Tady máte klíček od skříňky, tam uložte všechny své věci. Batoh, telefon a jiné,“ vyzval Petra bachař, tam někde. Pojízdným šuplíkem pod tmavým sklem mu poslal klíček od skříňky a jeho občanku.

Petr se chtěl ještě na něco zeptat. Ale nebylo koho. Proto se zmateně rozhlédl po chodbě. Vedle sebe měl jen mříže, které ho oddělovaly od dalšího vstupu do věznice. Za zády však objevil dřevěnou stěnu se skřínkami. Byly označeny čísla. Když si ověřil, že jeho klíč má číslo čtyřicet pět, našel k němu i správnou skříňku. Uložil

do ní brašnu, mobil a dvířka uzamknul. Potom se vrátil zpět k mříži. Tam stál další bachař. Konečně už živý a skutečný.

„Nechal jste tam všechno?“

„Co všechno?“

„Telefon, tašku, cigarety a tak,“ oznámil stroze bachař.

„I cigarety?“

„Jo,“ přisvědčil bachař otráveně hlavou, „ve věznicích se nesmí kouřit.“

Petr si pomyslel něco o namyšlených dementech, ale raději si to nechal pro sebe. Vrátil se ke skřínce a odložil tam i cigarety se zapalovačem. Jediné, co si nechal v kapse kalhot, byly drobné mince. O těch věděl, že je může mít u sebe. Do automatu na kávu.

Potom se ozval bzučák a Petr vstoupil do prostoru za první mříží. Byl tam rám, jako v nějakém americkém filmu. Vedle něho pult, na který navazoval pohyblivý pás, který procházel dalším, ale zmenšeným kovovým rámem.

„Sem do bedýnky vyndejte všechny věci z kapes a pošlete to po pásu,“ sršel ochotou bachař a vysvětloval Petrovi, co má dělat.

Ten už měl na jazyku jakousi peprnou poznámku, ale nakonec si ji opět nechal pro sebe. Co taky mohl? Poldou byl už dávno a nyní tu byl jen jako návštěvník za někým, kdo tu bručel. A nebylo to jen za nějakou hloupost. Nakonec vše proběhlo rychle, a když Petr prošel rámem a neozval se žádný varovný zvuk, navlékl si opasek na kalhoty, oblékl si bundu a sebral drobné mince.

„Tady počkejte,“ ukázal mu bachař na malou místnost, když ho pustil přes další mříž.

Petr spolkl další poznámku, která se mu drala na mysl. Byl vůbec rád, že dokáže skrýt nervozitu, která ho ovládala od chvíle, kdy vystoupil z autobusu a šel skoro kilometr pěšky z křižovatky. Jak zjistil, k věznicí nic nejezdilo. Byl to bohem zapomenutý kraj. Jako ti, co tu seděli. Určitě právem, ale i tak přejel Petrovi mráz po zádech.

Trvalo to ještě nějaký čas, ale nakonec se Petr dočkal. Přišel další bachař. Ten se choval už o něco přívětivěji. Navíc to byl pěkný mladý kluk. To Petrovi zvedlo náladu. A tak ho bez jakýchkoliv námitek následoval z vězeňské vrátnice. Bachař mu dal přednost a ukázal mu rukou k nízkému přízemnímu baráku, kam měli jít. Když tam došli, bachař odemknul oprýskané dveře a vešli do krátké chodby. Po každé straně byly uprostřed další dveře. U stěny vlevo stály dva automaty. Na kávu a ten druhý na nějaké pamlsky. Jako by Petr nebyl ve věznicí, ale někde na nádraží.

„Tady počkejte,“ vyzval ho klučík v uniformě a ukázal mu na dveře po levé straně.

Petr vešel do místnosti. Nedal se ignorovat pach potu, zašlosti a desinfekce. Místnost v půlce dělila dřevěná přepážka. Na každé straně byly židle. Vypadalo to jako kóje, ale bez bočnic. Jen na jednom konci přepážky, bylo velké prosklené okno s matným sklem a vedle něho dveře. Na té druhé straně, než byl Petr. Posadil se na jednu židli a nervózně se rozhlížel kolem sebe. Lhal by sám sobě, kdyby tvrdil, že je ok. Byl nervózní a nevěděl, jak se má chovat. Najednou pocítil, jak se mu to kroutí ve střevech a pocítil nutkání na záchod. Nakonec to ustál, a s hraným klidem čekal, co se bude dít dál?

Přijel na pozvánku někoho, na kom mu záleželo, koho kdysi moc miloval, ale přitom se ocitl v situaci, kterou nikdy nezažil. A nikdy ho nenapadlo, že prožije.

2. O MNOHO MĚSÍCŮ DŘÍVE – FILIPŮV ODJEZD

Půjčené auto zaparkoval Petr u Terminálu. Bylo druhého ledna. Smutně se ohlédl na sedadlo spolujezdce. Filip tam seděl s pohledem upřeným kamsi a mlčel. Mlčel i Petr. Bylo mu do pláče. Moc si přál, aby Filip řekl, že nikam nejede a zůstává. To by byl pro Petra ten největší dárek do Nového roku. Věděl však, že se to nestane.

Znali se spolu víc než půl roku. Seznámili se přes inzerát a první tři měsíce spolu trávili všelijak, a kde se dalo. Nejčastěji však na ubytovně, kde Filip bydlel. Byl to Slovák, a ještě k tomu Rom. Také byl o dvacet let mladší. To však Petrovi nevadilo. I když přes počáteční nejistotu, kterou po seznámení prožíval, dokázal se do něj zamilovat natolik, že po čtyřech měsících známosti, ho představil i matce.

Petrova matka byla těsně před operací a Filipa poznala měsíc před nástupem do nemocnice. Přesto si Filipa oblíbila a přijala ho jako svého dalšího syna. I když se s Petrovou odlišnou orientací smířila, nedokázala překonat smutek nad tím, že nebude babičkou. Toužila po vnoučatech. A tohle jí Petr dát nemohl.

Přesto všichni tři spolu prožili nádherné dva měsíce, které Filip strávil u Petra a jeho matky. I když víc jak měsíc byli sami, protože Petrova matka ležela v nemocnici po těžké operaci kolena a následné rehabilitaci. Teprve

týden před Vánocemi ji pustili domů. Vánoce, svátky a Nový rok prožili jako rodina.

Petr zamilovaně s Filipem, a Petrova matka šťastná, že si konečně její syn našel někoho, kdo ho dokáže udělat šťastným.

„Za týden se, lásko moje, vrátím,“ promluvil konečně Filip a zapálil si cigaretu. Tu podal Petrovi a sám sobě zapálil novou.

Petr silně potáhl, ale ani to ho nijak neuklidnilo. Cítil takový zvláštní strach. Hrozně se bál. Když nad tím přemýšlel, jako by věděl, že i když se Filip tváří přesvědčivě, nevrátí se. „Miluji tě, lásko,“ zašeptal Petr a jen těžko skrýval své dojetí.

„I já tebe,“ odpověděl Filip a konečně se obrátil k Petrovi. „Ani nevíš, jak jsem šťastný, že tě mám. Miluji tě. Dáváš mi lásku, dal jsi mi rodinu a po mnoha letech jsem zase prožil krásné Vánoce.“

„Jen Vánoce?“ pomyslel si Petr smutně. Až ho bodlo u srdce. Ale nechal si to pro sebe.

Filip byl sirotek. Nejdříve zemřela jeho matka a později i otec. Nakonec Filipa vychovávaly dvě sestry. Petr je neznal, ale z několika náhodných rozhovorů poznal, že se tam necítil Filip dobře. Nikdy o tom moc nemluvil.

„Do týdne jsem zpět. Slibuji, lásko,“ vyhodil Filip cigaretu z okna auta a vystoupil.

Petr udělal to samé. Nakonec doprovodil svou lásku k autobusu. Na nástupišti bylo hodně lidí, a tak se nemohli rozloučit, jak by chtěli. Tedy jak by chtěl Petr. Filip nastoupil do autobusu. Když se usadil, dlouze a smutně hleděl přes okno na Petra. Ten stál na nástupišti a jen

s velkou námahou skrýval smutek a slzy, kterými Filipa vyprovázel. Nakonec autobus odjel. Petr se vrátil zpět k půjčenému autu. Sedl do něj, nastartoval a pustil přehrávač. Úmyslně přepnul na písničku, kterou s Filipem poslouchali spolu. Byla jejich nejoblíbenější. Petr si zapálil cigaretu a rozplakal se.

Bylo mu to v tu chvíli jedno. Filip sice tvrdil, že odjíždí jen na týden, a že se vrátí. Ale Petr podvědomě cítil, že se děje něco jiného. Nepohádali se, Filip mu stále vyjadřoval lásku ve všech podobách. Přesto Petr cítil, že se neloučí na týden. Jako by dopředu věděl, že vše bude jinak. A z týdne bude několik let.

Filip se po týdnu nevrátil. Nevrátil se ani po měsíci. I když si ti dva denně volali nebo psali zprávy a Filip Petra stále ujišťoval, jak ho miluje, nevracel se. Petr po čase přestával věřit. Nevěděl, co se děje.

Nakonec to Petr vzdal. I když Filipa miloval, život šel dál a nemínil si nechat srát na hlavu. Filip se stále dokola vymlouval na tisíce důvodů, proč se musí zdržet doma na Slovensku. I když Petra ujišťoval o své lásce, ten už přestával věřit.

O rok později byl Petr ve své oblíbené hospůdce. Povedlo se mu získat byt, a tak žil konečně sám. Daleko od matky, kterou měl rád, ale i přesto chtěl žít, ve svých pětáctyřiceti letech, svůj život. Zrovna se vracel ze záchodu a pohledem zabloudil na obrazovku televize na zdi. Běžely tam krimi zprávy. Petr tyhle věci ignoroval. Tohle ho zrovna nebralo. Ale ve chvíli, kdy viděl na obrazovce záběry dvou Romských mladíků v poutech, zarazil se.

Jedním z nich byl Filip. Petr nemohl uvěřit vlastním očím. Nejdříve si myslel, že se mýlí. Proto rychle došel k televizi. Šot o přepadení v Pardubicích běžel dál. A znovu se objevil záznam dvou mladíků s pouty na rukách. Petrovi se doslova podlomila kolena. O Filipovi nevěděl nic už skoro rok. Jejich cesty se rozešly. Přesto nemohl Petr na svou bývalou lásku zapomenout. Sice nežil jako mnich a občas si s někým užil. Ale to nebyla láska. Ukájel tím jen svou chuť po sexu. A ani nenašel nikoho, kdo by nahradil prázdné místo v jeho srdci.

„Děje se něco?“ zeptal se starostlivě barman Jirka, když viděl, Petrovu bledou tvář.

„Dej mi panáka,“ poručil si Petr.

„Cože?“ nevěřil Jirka svým uším.

„Jo, dej mi panáka,“ mávl rukou Petr a dal tím najevo, že se o tom nechce dál bavit.

Petra tu každý znal, byl stálý host. Rád si dal pívko. Často nezůstalo jen u několika málo, ale nikdo ho tu neviděl nikdy pít tvrdý alkohol. Proto se Jirka zarazil nad jeho objednávkou. Toho večera se Petr opil, jako už dlouho ne. Nikomu neřekl, co se stalo. Nikdo v jeho hospodě nevěděl o tom, že je na kluky. Z toho, co viděl v televizi, se Petr nemohl vzpamatovat několik dní. Nedokázal myslet na nic jiného. I když se s Filipem, už víc jak rok neviděli, nedokázal na něj zapomenout. A najednou Petr zjistil, že ho má stále v srdci.

Týden po tom, co Petr viděl Filipa v televizi, se s ním spojila jeho advokátka. Požádala Petra o pomoc. Ten dlouho váhal. I když se v něm opět probudila skoro zapomenutá láska, nechtěl ze sebe dělat

blbce. Nedokázal však odmítnout. Proto se v dohodnutý den v květnu vydal do Hradce Králové, kde probíhal soud s Filipem a jeho kumpánem. Petr už v té době věděl, že se Filip se svým komplicem dopustili přepadení. V jakési herně zmlátili jednoho kluka a Filipův parťák tomu klukovi ukradl mobilní telefon. Nakonec dostali několik let natvrdo. Oba po třech letech.

U soudu to bylo poprvé, po mnoha měsících, co se zase viděli. I když si skoro denně psali, přeci jen osobní setkání bylo něco jiného. Mluvit spolu sice nemohli, přesto Filip stačil Petrovi říct, jak moc ho stále miluje.

Petr tomu chtěl uvěřit, protože to samé cítil i on. Už v dopisech mu Filip několikrát vysvětloval, co se vlastně stalo, proč od něj odešel, a co se událo té noci, kvůli které šel nyní do vězení. Jako bývalý policista Petr odsuzoval Filipa za to, co udělal. Pro to omluvu nenašel. Ale také ho znal a věděl, že Filip byl citlivý kluk, a jen tak by někomu neublížil. Velkou roli v celé události sehrál alkohol. Filip byl abstinents a toho večera vypil několik skleniček vína. A tím nejhorším byla Filipova povaha. Strašně lehce se nechal zmanipulovat někým druhým.

3. SETKÁNÍ

Petr měl hroznou chuť na cigaretu, ale jak se dozvěděl, tady se kouřit nesmělo a stejně neměl, co. Čas se vlekl a nikdo nepřicházel. Už začínal být nervózní. Začaly ho dokonce napadat myšlenky, že vězněm tu je nakonec on sám. Najednou se otevřely dveře vedle velkého zrcadla ve zdi. Do návštěvní místnosti vstoupil Filip. Po několika krocích se zastavil a nejistě pohlédl k Petrovi. Oba dva najednou ovládlo něco, co se jen těžce dalo popsat.

Petr vyskočil ze židle a doslova zíral na Filipa. Během zlomku vteřiny mu proběhlo v hlavě vše, co k tomu člověku cítil. Láska, touha, zlost, nenávist. Nakonec nad tím vším zvítězila láska, která jako by zase našla cestu z jeho smutného srdce.

„Ahoj,“ zašeptal Petr dojatě.

„Ahoj Peter,“ dodal si konečně odvahu Filip. Pomalu došel k přepážce a plný obav na Petra znovu pohlédl. Oči měl kalné a skleněné. Petr na tom nebyl lépe. Nakonec ten první krok udělal sám a nabídl Filipovi ruku.

Ten ji po krátkém zaváhání přijal. Petr toho využil a přitáhl si Filipa blíž k sobě, a i když oddělení dřevěnou příčkou sahající jim do pasu, si ho k sobě přitiskl. Nejdříve se jen objali, ale nakonec to Petr nevydržel a přisál své rty na Filipovy. On to celé opětoval a najednou se rozvzlykal. Petr cítil na své tváři jeho slzy. A jen díky tomu, kde

byli, snažil se ovládnout. I když se mu to moc nedařilo. Když se oba trochu uklidnili, posadili se proti sobě.

„Zlobíš se, Petře?“

„Myslíš, že mám důvod?“ nedokázal skrýt ironii ve svém hlase Petr, i když měl stále hrdlo stažené dojetím.

„Odpust', prosím,“ zašeptal znovu Filip a rychle sklopil zrak k desce stolu.

Petra v tu chvíli napadlo tisíc důvodů, proč Filipa nenávidět. Mohl mu vyjmenovat spoustu věcí, kterými mu ublížil. Ale, i když někde uvnitř to chtěl, nakonec udělal zcela něco jiného.

„Jsi vůl, lásko, ale i tak tě miluji.“

„Já tebe strašně moc,“ dodal si Filip odvahy a pohlédl na Petra.

Za tu dobu, co seděl Filip ve vazbě a potom tady ve věznici, napsal Petrovi desítky dopisů. Stále dokola se v nich omlouval za vše, co mu, provedl, jak se k němu choval. I když mu to Petr chtěl věřit, stále se nedokázal zbavit pocitu strachu a nedůvěřivosti. Co když to vše bylo jen díky tomu, kde se Filip ocitnul? Petra napadalo tisíckrát denně různé Ale. Přesto stále nedokázal vyhnat ze svého srdce, to, co k tomu klučíkovi, který seděl proti němu, ve vězeňském mundúru, cítil.

Bohužel jim nebylo dopřáno, aby si své city projevovali i nadále. Návštěvní místnost se postupem času začala zaplňovat. Na Petrově straně se porůznu usazovaly manželky, matky a jiné příbuzenstvo těch, co si postupně sedali na Filipově straně. Byla to směsice různých lidí. Mladíků, někdy ještě sotva dospělých, ale i namakaných drsnáků s namachrovaným tělem i chováním. Prostě směsice lidí, kteří se sešli na jednom místě za něco, co provedli. Přesto i u těch největších

machírků se nedalo přehlédnout, jak mají smutek v očích, když viděli ty, co za nimi přišli. Škoda, že ta pokora a smutek je nedokázala odradit od toho, za co se do basy dostali, napadlo Petra, když je potajmu sledoval. A to samé ho napadlo, když poslouchal Filipa a hleděl mu do tváře. Smutné, skoro dětské, ale přesto tváře kluka, který mu tolik dal i ublížil.

Byly doby, kdy Filip pro Petra znamenal strašně moc. Hlavně v době, kdy se seznámili. Kvůli němu a lásce, kterou mu Filip dával, dokázal překonat předsudky o Romech a jejich nátuře. Do té doby nikdy nevěřil, že by tihle kluci dokázali lásku jinak než jen za peníze nebo z jiného prospěchu. Filip byl však jiný. Chodil do práce, trávil s Petrem každý volný čas a ty chvíle milování a sexu, které spolu prožívali, to bylo něco, co Petr doposud nepoznal. A to už za sebou měl dlouholetý vztah se svým prvním klukem. Ten půlrok, co spolu prožili, změnil Petra natolik, že zase začal mít znovu chuť do života. Stal se z něj jiný člověk, který začal znovu žít. Poznali to na něm skoro všichni kolem něj. Avšak jen těm nejbližším řekl, co je příčinou. Potom přišel Filipův návrat domů na Slovensko a vše bylo jinak. Petr věděl, že se tam jeho láska chytila nějaké party. A ta ho dovedla zpět do Čech a k tomu, kvůli čemu nyní Filip seděl v base.

Návštěva trvala jen tři hodiny. Ty utekly tak rychle, že Petr ani nechtěl věřit, že už je konec. I když se mu v hlavě honilo tisíc myšlenek, každá patřila jen Filipovi. Mluvili spolu jako všichni ostatní. Řekli si spoustu věcí. Přesto nemohli mluvit zcela otevřeně. Petr nechtěl, aby se provalilo, že je Filip gay. To by si ve věznici užil. Proto

pro všechny byl Petr jen Filipův adoptivní otec. Jen několik lidí z věznice vědělo, jak to mezi nimi je.

„Miluji tě, láska moje, a vždy budu,“ zašeptal Filip pláčivě, když se objali, aby se rozloučili.

„Já tebe také,“ polykal Petr slzy dojetí, ale donutil se ovládat. Ještě když odcházel z návštěvní místnosti, nedokázal si Petr odpustit pohled, za odcházejícím Filipem. Ten udělal to samé, a tak oba viděli, že mají pláč na krajíčku. Když Petr prošel kontrolou a vyšel před věznici, s chvějící se rukou si zapálil cigaretu. „Do píci!“ vykřikl Petr zoufale a konečně dal volnost svým emocím.

Strávili spolu s Filipem tři hodiny. Poprvé po roce a půl spolu konečně mluvili. A Petr najednou nevěděl, co má dělat? Lásku k Filipovi nedokázal potlačit, ale ta se mísila se strachem a nedůvěrou. Nakonec se vydal po silnici směrem ke křižovatce. Šel po ní sám, protože všichni návštěvníci přijeli autem. Ještě, že tu skoro nic nejezdilo, protože Petr ani nevnímal, co se děje. Hlavu měl plnou toho, co nyní právě prožil.

„Ahoj mamko,“ pozdravil Petr do telefonu. To už seděl v jedné restauraci kousek od nádraží a čekal na vlak domů. Slíbil, že ji zavolá.

„Ahoj. Tak jak?“

„Byl jsem tam!“ přiznal Petr po krátkém zaváhání. Věděl, že matka s tím nesouhlasí. Po tom, co Filip odjel, a jak mu ublížil, mu nedokázala odpustit. Věděla, co pro něj Filip znamenal, a o to víc mu nemohla přijít na jméno.

Proto, když se jí Petr přiznal, že je opět s Filipem v kontaktu, co se stalo, a jak skončil, zavládlo mezi Petrem a jeho matkou na určitou

dobu napětí. Když jí však došlo, že Petr má svou hlavu, a chce dát Filipovi druhou šanci, ustoupila. Ale to neznamenal, že Filipovi odpustila.

„Pozdravuje tě,“ řekl znovu do telefonu.

Odpovědí mu bylo opět ticho.

„Byl jsem tam a uvidím!“ vykřikl Petr zlostně.

„Je to tvoje věc, Petře. Jsi dospělý.“

„Já vím, a proto jsem to udělal.“

„Jen nechci, aby ses zase trápil,“ povzdechla si mamka, „já už mu nevěřím.“

„Ani já ne!“ chtělo se Petrovi zakřičet, ale zároveň by musel dodat, že Filipa stále miluje. Neměl sílu ani na jedno. Proto se rychle s mamkou rozloučil, a zapálil si další cigaretu. Ta předtím ještě hořela v popelníku. Ještě, než jel vlak, stihl Petr tři piva.

Potom konečně vyrazil na cestu domů. Tam však došel až pozdě v noci. A silně opilý. Neodpustil si návštěvu své oblíbené hospůdky. Sice ten den nebyl zrovna zábavným společníkem, přesto tam zašel. Nakonec zůstal sedět sám v rohu. Nikdy se neuměl opít do němoty, ale když se vydal na cestu domů, jeho krok byl dost nejistý.

Když Petr usedl v kuchyni do židle u psacího stolu, vybuchl a začal nahlas bulet jako malé dítě. To vše, co se v něm ten den nashromáždilo, muselo ven. A za velké podpory alkoholu, který dnes vypil.

4. NA RYBÁCH

Láska kvete v každém věku. Oklepané klišé. Bohužel pravdivé. I Petr po ní toužil. S Filipem si psal i dvakrát týdně. Ten ho stále ujišťoval, jak ho miluje, a že se změnil. Petr mu chtěl uvěřit, a snad i věřil. Ale nedokázal zapomenout.

Neustále měl před očima chvíli, když Filip odjížděl, a doslova přísahal, že se do týdne vrátí. Vše bylo jinak. Viděl ho až po roce a půl, u soudu. I když si stále psali a Petr za ním jezdil na návštěvy do věznice, byli to jen sliby kluka, co seděl ve vězení.

Kdykoliv Petr pohlédl na fotografii, co měl doma na stěně, sevřelo se mu srdce láskou. Když byl za ním na návštěvě, odcházel a plakal. Stejně se však nedokázal zbavit dojmu a pocitu, že až Filipa pustí, bude to stejné. Báł se toho, přesto se na něho těšil.

Po půlce to však nevyšlo. Soudce usoudil, že Filip není způsobilý, k podmíněčnému propuštění. Bla bla bla. Kecy. Ale Petr to musel akceptovat. A tak byl znovu sám. Už mu to lezlo na mozek. A nejen ta samota. Bylo toho víc.

Toužil po objetí, lásce, sexu. Filip mu lásku a sex stále sliboval. Po telefonu i v dopisech. Petr stále nevěděl, jak na tom je k Filipovi. Je to láska? Je to jen soucit? Asi by se z něj stal alkoholik, a to nechtěl. Proto se rozhodl nechat to osudu. Už ho nebavilo sedět denně v hospodě, opíjet se a vzpomínat.

Bylo teplé září, a tak se Petr vydal na ryby. Už na nich dlouho nebyl. Přitom byly doby, kdy tam trávil spoustu času. V poslední době na to neměl čas, a ani náladu. Došel k vodě a pomalu si rozbalil náčiní. Trvalo mu skoro hodinu, než si dokázal vše připravit a hlavně nahodit. Vyšel ze cviku.

Voda byla klidná, a tak položil oba pruty na těžko. Jako návnadu použil na jedné z udic mrtvou nástrahu, a na druhou žížalu. V klidu se usadil do křesílka, zapálil si cigaretu a čekal. Tuhle pohodu a klid už dlouho nezažil. I když si stále platil povolenku, posledních několik měsíců na ryby nechodil. Kolem byl klid. Nikde ani noha.

Petr myslel na Filipa. Dokonce se z toho vzrušil. Bylo to už hodně dlouho, co spolu měli sex. Osobní setkání ve věznici, Filipovy dopisy, co vše spolu budou dělat, to nenechalo Petra klidným. Nejdříve se dráždil přes kalhoty, potom si ho nakonec po chvíli vyndal a začal onanovat. Chvilí si s ním hrál. Vzrušovalo ho i jen to, že tu sedí na břehu jezera, nikdo tu není a on ho má venku. Vzhledem k tomu, jak byl vzrušený, stačilo málo a udělal se. Přesto i potom pokračoval, a stále myslel na Filipa.

„Tak jak berou?“

Kdyby Petra někdo praštil po hlavě, nebyl by na tom o mnoho lépe. Rychle skryl svoje ztopořené přirození do kalhot a snažil se tvářit, že zrovna sleduje, co se děje na hladině.

„Jo, jde to,“ zamumlal Petr a vylekaně se ohlédl za sebe po hlase. Nad ním, na břehu stál klučík. Sotva sedmnáct let.

„Tak ať se daří a Petru zdar,“ popřál onen klučík a vydal se dál po břehu.

Petr byl zmatený. Nevěděl, co vše ten klučík viděl. Ale zároveň, když se na něj díval, byl z něho unešený. Přesně jeho typ. Moc si přál, aby zakotvil hned vedle. A jako by ho ten nahoře vyslyšel, stalo se. Byl to plácek vedle Petra, sotva deset metrů daleko. Petr se snažil chovat přirozeně. Postupně vytáhl z vody oba pruty, zkontroloval návnady a přehodil je. Přitom nespustil oči ze souseda vedle sebe.

Ten však měl své zájmy. Petra si ani nevšímal. Rozložil si nádobíčko, a když nahodil, stejně jako Petr na těžko, posadil se do svého křesílka, a jako by pro něj okolní svět neexistoval. Petr si nervózně zapálil cigaretu a jen po očku sledoval nově příchozího.

Byl to štíhlý kluk, světle delší a kudrnaté vlasy. Spíš dítě než muž. Proto Petra překvapilo, co tu dělá. Vždy si myslel, že rybařina je pro staré páprdy? Dlouho se nic nedělo. Klučina si Petra nevšímal, a Petr si přestal všimnout jeho. Byl na něj sice krásný pohled, ale to bylo vše.

Asi po hodině měl Petr první záběr. Dost nedočkavě zasekl, a tím to podělal. Bylo vidět, že vyšel ze cviku. Bylo to moc brzy, a tak vytáhnul jen prázdný háček, bez nástrahy. Vzrušení z rybolovu mu dalo zapomenout na souseda vedle. Lovecká vášeň zapracovala, a tak rychle nasadil novou nástrahu a rychle nahodil znovu. Nedočkavě se usadil do křesílka, zapálil cigaretu a otevřel pivo, které chladil ve vezírku na břehu.

„Škoda, že to nevyšlo, vypadalo to, že tam něco bylo,“ ozvalo se za Petrem, a ten si uvědomil, že tam není sám. Klučina stál za ním, a tak nějak nervózně přešlapoval.

„No jo, dlouho jsem nebyl u vody, a tak jsem to uspěchal,“ mávl rukou Petr a víc si kluka nevšímal. Ale moc to nešlo. Ten neznámý se mu moc líbil. Ale nevěděl, o čem by si s ním povídal.

„Můžu tě o něco poprosit?“ zeptal se náhle neznámý.

„Jasně?“ obrátil se Petr se zájmem, „co potřebuješ?“

„Nestačil jsem si koupit cigára, ani pívko, můžu si od tebe koupit?“

„No jasně, ale...“

„Neboj, je mi víc jak osmnáct,“ zasmál se neznámý. Zřejmě věděl, jak vypadá, a jak na lidi působí. Jako by Petrovi četl myšlenky.

„Ok v pohodě,“ pousmál se i Petr. „Cigára mám ještě jedny, tak ti je mohu nabídnout, ale jsou to lehký. A pívko si vezmi klidně támhle ve vodě.“

„Díky, jsem Ondra,“ představil se kluk a přistoupil k Petrovi s napřaženou rukou.

„Těší mě, já Petr,“ povstal i on a ruku přijal. Zároveň mu podal zavřenou krabičku cigaret. Ondra si došel do vezírku, pro jedno pivo, a když se vracel, podával Petrovi srolovanou stovku.

„Neblázni,“ ohradil se Petr a cuknul.

„Počkej, přece mi tady nebudeš dávat zadarmo cigára a pívko?“ zarazil se Ondra překvapeně, a krabičku začal Petrovi vracet.

„Neboj, zadarmo to nebude,“ zasmál se Petr a vrácenou krabičku vnutil Ondrovi znovu do ruky. „Sečteme to, až podle toho, kolik vypiješ pív.“

Ondra na něho překvapeně pohlédl, ale když viděl, že se Petr směje, vzal to také jako žert. „Dobře, tak potom se srovnáme. A jinak

je mi pětadvacet let,“ dodal jakoby mimochodem, když se vracel zpět ke svým udicím.

Petrovi až zaskočilo. Tak tomu nechtěl věřit. Ondra vážně vypadal mnohem mladší. V tu chvíli však měl záběr i Ondra, a tak nebyl čas si dál povídat. Oba se začali věnovat tomu, kvůli čemu k vodě dorazili.

Bylo září a dny se už krátily. Ryby moc nebraly, tak si Petr mohl s Ondrou i občas popovídat. Blížilo se k šesté hodině, když se Petr rozhodl, že to pro dnešek zabalí. Musel ještě stihnout autobus. Nechtělo se mu vláčet s náčiním někde po tmě.

„Nevíš, kde je tady ve městě nějaký slušný hotel nebo pension?“ zeptal se Ondra, když viděl, že Petr pomalu začíná balit svou výbavu.

„Tak to opravdu nevím,“ ohlédl se Petr překvapeně na Ondru, který stál za ním. „Já tady sice bydlím, ale do hotelů nechodím. Proč se ptáš?“

„Ale měl pro mě přijet kámoš, ale volal, že to nestihne a nechce se mi trmáct vlakem dvě hodiny, a zítra ráno zpět.“

„Ty sem chceš jít i zítra?“

„Jo, dozvěděl jsem se, že je tady dobrá voda, a tak to mám v plánu,“ přikývl souhlasně Ondra.

„Tak to je super i já to mám v plánu. Je sice pravda, že jsem k vodě dlouho nechodil, ale mám volno, a tak si to chci vynahradit,“ zaradoval se Petr. Měl radost, že se naskytla příležitost najít parťáka k vodě. Navíc Ondra mu byl sympatický. Po tom, co si spolu povídali, zdál se Petrovi i jako příjemný společník.

„No vidíš, tak to se tu můžeme zítra sejít,“ neskrýval Ondra své nadšení.

Petr se po něm pátravě ohlédl, zda si z něho nedělá legraci. Nevypadalo to tak. Ondra stál na břehu a mile se usmíval.

„Jen musím sehnat nějaký ten hotel,“ dodal Ondra.

Vůbec to však nevyznělo, jako nějaké vnucování, ale Petr dostal nápad. Zatím o něm nemluvil. Nechtěl Ondru nijak vyplašit, navíc nebyl ten typ, co by si do bytu tahal běžně cizí lidi.

„Tak dojedeme do města a zkusíme se po něčem poohlédnout?“ navrhl Petr.

„Super,“ zaradoval se Ondra a rychle běžel zabalit i on svou rybářskou výbavu. Až to vypadalo, že se na setkání s Petrem těší.

Ten z toho měl radost. Napadaly ho různé hříšné myšlenky. Ondra se mu nejen líbil, ale zároveň ho vzrušoval. Nebyl však žádný sexuální loudil a snažil se v tom nevidět jenom příležitost k sexu. Prostě pořád jen posiloval svůj nápad a uvědomoval si, že i jako kamarád by se mu Ondra zamlouval. Navíc prima parťáka k vodě by moc rád uvítal. Tak netrvalo dlouho a oba se svým nádobíčkem vyrazili na zastávku autobusu. Měli dokonce štěstí a ten jejich jel zhruba po jedné vykouřené cigaretě, a tak byli večer v osm na terminále ve městě.

„Přiznám se, že to tady vůbec neznám,“ rozhlížel se Ondra po nádraží.

To už Petr zařídil, že si rybářský vercajk nechali v úschovně. Vlakové a autobusové nádraží byla v jednom. Už v autobuse se ti dva domluvili, že spolu zajdou na pívko a zkusí najít nějaké ubytování pro Ondru. Petr ho sice mohl pozvat k sobě a měl to i v plánu, ale zároveň nechtěl, aby to vypadalo, že se vnucuje, a taky tomu chtěl nechat

volný průběh. A běhat někde po městě s rybářským náčiním se nechtělo ani jednomu z nich.

Mohli zajít do Petrovy oblíbené hospůdky, ale to nechtěl udělat. Tam ho všichni znali, tím pádem by neměl klid si povídat s Ondrou. Navíc neměl náladu na hloupé řeči stále stejných štamgastů. Proto se Petr rozhodl, že zajdou na náměstí na výborné točené. „Dvakrát kozlíka,“ objednal s Ondrovým souhlasem, a když byli obslouženi, osaměli.

„Tak, co hledáš za ubytování?“ zeptal se Petr a vytáhl svůj mobil.

„Já nevím, něco za rozumnou cenu, a ne někde daleko,“ usmál se Ondra.

Oba v sobě měli od odpoledne, co seděli u vody, každý už třetí pivo. Nyní pili další. Petr nic necítil, ale na Ondrovi bylo vidět, že byl uvolněnější. Chvilí prohlíželi na internetu ubytování kolem města, ale byl tu pouze jeden hotel a jeden pension. Oba však docela drahé. Aby Ondra dával za přespání skoro tisíc korun, to se jim oběma zdálo hodně.

„Tak jediné takhle, tady chtějí třiapadesát za noc,“ ukázal Ondra na jednu ubytovnu.

„Fuj,“ oklepal se Petr. „To chceš spát na nějaké společné ubytovně s někým cizím, a ještě se společnou sociálkou?“

„Tak na nádraží spát nebudu a jet domů už nestíhám. Poslední vlak mi ujel,“ pokrčil Ondra rameny. Bylo vidět, že se smířil s tím, že mu nic jiného mu nezbyvá. I když ani on nebyl nadšen z nabídky, která tady ve městě byla. Na zítřejší sezení u vody se těšil.

„Tak pokud by ti to nevadilo, můžeš přespat u mě,“ rozhoupal se konečně Petr k tomu, co měl v plánu celý večer.

„Počkej, to je blbý,“ ohradil se Ondra.

„Proč blbý?“ zalekl se Petr. Měl strach, že řekl něco nevhodného a Ondra se urazil.

„Tak neznáš mě a poženu se ti do bytu? Co tomu řekne tvoje žena?“

„Žádná není,“ oddychl si Petr, když pochopil, že Ondra na něm nic nepoznal. Celý večer, vlastně už od odpoledne, házel po Ondrovi pohledy, které mohly leccos napovědět. Petrovi se Ondra vážně moc líbil. Neplánoval s ním sice sex, tak daleko nemyslel. Nebyl žádný lovec heterosexuálů a násilník, ale představa, že s Ondrou stráví příjemný večer, a i noc v jednom bytě, a i zítřejší den, ho naplňovala radostí.

„Ty žiješ sám?“ ožil náhle Ondra. Rychle se však napil z půllitru. Jako by se za něco zastyděl.

„Jo,“ přikývl Petr smutně. V tu chvíli si uvědomil, jak dlouho a proč je vlastně sám. Ne, že by netoužil po sexu a milování.

„A tobě by to nevadilo? Vždyť mě neznáš?“ pohlédl Ondra na Petra nesměle.

„Ty mě taky neznáš. A vadilo by ti to?“ zasměchoval Petr svou otázkou.

„Tak mě zase tolik ne, jen jsem se nechtěl vtírat.“

„No vidíš, kdybych nechtěl, tak ti to, Ondro, nenabídnu. A vtírat se určitě nebudeš,“ uzavřel to Petr a pozvedl svůj půllitr s nabídkou k Ondrovi k přituknutí.

„Děkuji?“ usmál se s nepředstíranou radostí Ondra, „ale dnes platím já a domů snad ještě nejdeme?“

„To záleží na tobě?“ pokrčil Petr rameny, „já tě však domů nepotáhnu. A po pivě chrápu,“ zasmál se Petr.

„Ty chrápeš, já prdím,“ mávl rukou Ondra a objednal další piva.

Petra až zarazilo s jakou lehkostí, jako by bez rozmyslu mu Ondra odpověděl. Jako by se znali už mnoho týdnů nebo měsíců. Ale vůbec ho to neurazilo. Naopak. Ondra se mu začínal líbit víc a víc. A nejen fyzicky. Byl to přesně jeho typ. Něžný, drobný klučík. Ale zároveň se mu líbilo i jeho chování. Na nic si nehrál a prostě vypadal jako free kluk. Ale ne jako někdo, kdo by nevěděl, co dělá. To už pochopil, jak hezky mluvil během dne o rodičích, o své práci a jiných věcech. Ale ani jednou o nějaké své holce.

„Platíme,“ mávl Petr rukou k servírce, když každý dopil své čtvrté pivo. Ne, že by se cítil opilý, ale také se opít nechtěl. Navíc se blížila skoro jedenáctá hodina a Petr cítil, že už moc často běhá čůrat. Navíc toužil po sprše.

„Přineste nám prosím ještě jedno a já to zaplatím,“ rozhodl Ondra, když se k nim servírka vydala.

Petra překvapovalo, kam se v tomhle štíhlém klučíkovi to pivo ukládalo? Je pravda, že i on stále častěji běhal na záchod. Když nakonec dopili, vydali se společně k Petrovu bytu. Naštěstí nebydlel daleko.

„Tak tě vítám. Není to sice žádný luxus, ale žít se tu dá,“ pozval Petr Ondru do bytu, když se v předsíni vyzuli.

„Děkuji, vážím si toho, že jsi mě k sobě pozval,“ ohlédl se Ondra na Petra s divnou jiskrou v očích. Mohl to však být jen odraz vypitého alkoholu. Petr se raději rychle zbavil touhy Ondru obejmout a pohladit ho. Tohle v úmyslu neměl, i když někde hluboko v sobě po tom toužil.

Petr bydlel v paneláku, v bytě jedna plus jedna. Kuchyň byla i jídelnou a hlavně pracovní, kde měl svůj psací stůl, kde měl notebook a své království. Tam jediné také kouřil. Vedle byl pokoj, který sloužil jako obývací i ložnice. Byl sám, tak nic moc neřešil. Za dveřmi měl válečku a vpravo sedací soupravu. U protější zdi stála stará obývací stěna se vším, co se do ní kdysi dávalo. Ale hlavně s mnoha knihami a velkou televizí a hifi soupravou. Stěna byla ještě po otci, který před rokem zemřel, a po kterém Petr byt zdědil. Zatím se na něco novějšího nezmohl.

„Dáš si kávu?“ zeptal se Petr a pohlédl se za Ondrou, který vešel do pokoje.

„Ani ne, ale pokud máš ještě pivo, tak to bych si dal,“ ozval se Ondra z obývacího.

„Pivo mám, je to vidět na mém břiše,“ usmál se smutně Petr a z lednice vyndal dvě lahvová piva. Otevřel je a vešel do pokoje za Ondrou. V tu chvíli ztuhnul. Ondra stál u stěny a prohlížel si velkou fotografii v rámečku.

Petrovi se pomalu zastavilo srdce a málem mu vypadly láhve s pivem z ruky. Úplně na ni zapomněl. Na fotce byl společně s Filipem, jak si sedí na klíně a líbají se.

„To..., to je kamarád,“ snažil se Petr rychle zachránit a upoutat Ondrovu pozornost a podával mu jedno pivo do ruky. Musel se hodně ovládat, aby zakryl své rozpaky a nervozitu.

„Tvůj přítel?“ zeptal se Ondra klidně, vzal si od Petra podávanou láhev piva a pohlédl na svého hostitele.

„A... ano,“ zakoktal Petr a vůbec nevěděl, kam s pohledem, co dělat s rukama. „Bývalý,“ zalhal nakonec. Stačil si uvědomit, že Ondra ho neodsuzoval. Prostě jen klidně konstatoval, co viděl. To Petra rozhodilo ještě víc.

„Ale už dva roky nejsme spolu,“ snažil se Petr zachránit situaci, a i když v pokoji normálně nekouřil, nyní si jednu cigaretu zapálil. Petr vlastně ani nevěděl, jestli Ondrovi lže nebo ne.

„I když Rom, sympaťák,“ pronesl úplně přirozeně Ondra, přijal od Petra nabízené pivo a nechal si připálit. Jako by komentoval výsledek ve fotbale. Petr na něm vůbec nedokázal odhadnout, co si vlastně myslí? I když muselo Ondrovi dojít, že je Petr gay.

Petr se rychle omluvil a odběhl na záchod. Sice opravdu potřeboval čůrat, ale zároveň se chtěl vzpamatovat. Nedokouřenou cigaretu hodil do mísy, spláchl a potom se dlouho oplachoval studenou vodou. Když se vrátil, Ondra seděl v kuchyni, v klidu kouřil a popíjel pivo z láhve. Jako by se nic nedělo. Dokonce se na Petra mile usmíval.

„Máš hlad?“ snažil se nějak Petr odvrátit pozornost a zaměstnat.

„Díky, Petře, ale ne, dopijeme to pivko?“ podal Ondra Petrovi jeho láhev.

Petr byl zmatený. Ondra vypadal tak nevinně, až naivně. Nyní zjistil, jak na tom Petr je, a přitom se tvářil, že o nic nejde. Přijal od